

Zaskarżony wyrok ma jego zdaniem w tych kwestiach szereg luk w sporządzonym przez Sąd uzasadnieniu, który ponadto wypaczył znaczenie niektórych dowodów przedłożonych przez skarżącego.

Odwołanie wniesione w dniu 23 lutego 2007 r. przez Ferrero Deutschland GmbH od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2006 r. w sprawie T-310/04 Ferrero Deutschland GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Cornu SA Fontain

(Sprawa C-108/07 P)

(2007/C 129/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Ferrero Deutschland GmbH (przedstawiciel: M. Schaeffer, Rechtsanwalt)

Uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Cornu SA Fontain

Żądania

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie T-310/04 Ferrero Deutschland przeciwko OHIM — Cornu SA Fontain;
- Obciążenie OHIM oraz interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut na poparcie swojego odwołania, oparty na naruszeniu przez Sąd prawa wspólnotowego, a ściślej rzecz biorąc na błędnej wykładni art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾. W tym zakresie podaje ona pięć następujących argumentów.

Po pierwsze, Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że będące przedmiotem sprawy słone i słodkie produkty są wytwarzane i wprowadzane do obrotu, w zakresie mającym znaczenie dla sprawy, przez te same przedsiębiorstwa, do których należy sam interwenient. Po drugie Sąd naruszył prawo orzekając, że produkty te są podobne tylko w nieznacznie, podczas gdy w tej sprawie powinien był stwierdzić co najmniej średni stopień podobieństwa. Po trzecie Sąd naruszył prawo przypisując znakom towarowym Ferrero i Ferro tylko „pewien stopień podobieństwa”, podczas gdy argumenty, które sam podaje w swym orzeczeniu powinny prowadzić do wniosku, że znaki te wykazują średni, a nawet wysoki, stopień podobieństwa. Po

czwarte Sąd w niewystarczającym stopniu uwzględnił dokumenty przedstawione mu w celu podkreślenia wysoce odróżniającego charakteru znaku towarowego Ferrero. Wreszcie Sąd naruszył prawo nieuwzględniając przy ocenie ewentualnego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd licznych czynników, o których mowa w siódmym motywie rozporządzenia (WE) nr 40/94.

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 22 de Madrid (Hiszpania) w dniu 12 marca 2007 r. — Ecologistas en Acción — CODA przeciwko Ayuntamiento de Madrid

(Sprawa C-142/07)

(2007/C 129/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 22 de Madrid. (Hiszpania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ecologistas en Acción — CODA

Strona pozwana: Ayuntamiento de Madrid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymogi obowiązkowej procedury oceny oddziaływania na środowisko wynikające z dyrektywy Rady 85/337/EWG⁽¹⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE⁽²⁾ z dnia 3 marca 1997 r. stosują się do przedsięwzięć dotyczących dróg miejskich, mając na uwadze charakter i rozmiary przedsięwzięcia, wpływ na strefy o dużym zaludnieniu lub na krajobraz o znaczeniu historycznym, kulturalnym lub archeologicznym.
- 2) Czy wymogi obowiązkowej procedury oceny oddziaływania na środowisko wynikające z dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. stosują się do przedsięwzięć będących przedmiotem niniejszego postępowania sądowo-administracyjnego z uwagi na ich charakter, a także przewidywany sposób wykonania, cechy, rozmiar, wpływ na otoczenie, zaludnienie, budżet i ewentualny podział w stosunku do całości przedsięwzięcia, które obejmuje podobne działania na tej samej trasie.

- 3) Czy kryteria wymienione w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie C-332/04, a konkretnie w punktach 69 — 88, stosują się do przedsięwzięć będących przedmiotem niniejszego postępowania z uwagi na ich charakter, a także przewidywany sposób wykonania, cechy, rozmiar, wpływ na otoczenie, budżet i ewentualny podział w stosunku do całości przedsięwzięcia, które obejmuje podobne działania na tej samej trasie, a w związku z tym czy powinny być zostać poddane procedurze oceny oddziaływania na środowisko.
- 4) Czy zobowiązania wynikające z dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. w zakresie oceny oddziaływania na środowisko zostały czy nie zostały spełnione w praktyce przez władze hiszpańskie w odniesieniu do przedsięwzięć będących przedmiotem niniejszego postępowania w świetle akt postępowania administracyjnego, a w szczególności dołączonych do nich opracowań i raportów, chociaż formalnie przedsięwzięcie nie zostało poddane obowiązkowej procedurze oceny oddziaływania na środowisko.

- (¹) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne.
- (²) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG, Dz.U. L 73, str. 5.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-149/07)

(2007/C 129/07)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Hottiaux, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez zaniechanie ustanowienia szczególnych ram prawnych dla udzielania zezwoleń na import równoległy środków ochrony roślin do Polski, Rzeczpospolita Polska nie dopełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy art. 28 WE;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 28 WE zakazuje między państwami członkowskimi ograniczeń ilościowych w przywozie oraz wszelkich środków o skutku równoważnym. Komisja uważa, iż poprzez brak ustanowienia szczególnych ram prawnych w dziedzinie udzielania pozwoleń na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin przywożonych z innych państw członkowskich, w których środki te uzyskały już pozwolenie na dopuszczenie do obrotu i które są identyczne (w rozumieniu orzecznictwa Trybunału) z już dopuszczonymi do obrotu w Polsce, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 28 WE.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, w przypadku braku harmonizacji „wszelkie przepisy państw członkowskich dotyczące obrotu handlowego mogące bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie utrudnić wewnątrzspółnotową wymianę handlową uznać należy za środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych”. Trybunał orzekł również, iż przepisy krajowe lub krajowa praktyka administracyjna, które sprawiają, że przywóz ukierunkowany jest w taki sposób, że tylko niektóre podmioty gospodarcze mogą go dokonywać, podczas gdy pozostałe są takiej możliwości pozbawione, stanowią środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych. Procedura, zgodnie z którą można wymagać uprzednich pozwoleń na wprowadzanie do obrotu produktów przywożonych powinna zatem być ustanowiona przepisami mającymi ogólny zasięg, wiążącymi władze krajowe w sposób wyraźny. Procedura ta musi być łatwo dostępna oraz możliwa do przeprowadzenia w rozsądnym terminie. Istnienie takich generalnych zasad w prawie krajowym jest konieczne, gdyż umożliwia obywatelom korzystanie z uprawnień przyznanych im przez prawo wspólnotowe.

Mimo tego, że nowy projekt nowelizacji może być zaakceptowany przez Komisję, to jednak nie wszedł on w życie po upływie dwumiesięcznego terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii Komisji wzywającej do usunięcia naruszenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, aby stwierdzić czy państwo członkowskie naruszyło prawo wspólnotowe, Trybunał bada stan prawny obowiązujący w tym państwie w momencie, w którym upływa termin wyznaczony przez Komisję w uzasadnionej opinii. Późniejsze zmiany w prawie krajowym nie mogą być przez Trybunał brane pod uwagę.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 21 marca 2007 r. — Finanzamt für Körperschaften III, Berlin przeciwko Krankenhaus Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt GmbH

(Sprawa C-157/07)

(2007/C 129/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof (Niemcy).